

Studiul 8

13 februarie – 19 februarie

## Prietenii Lui

**Textul de memorat:** „Și au zis unul către altul: «Nu ne ardea inima în noi când ne vorbea pe drum și ne deschidea Scripturile?»» (Luca 24:32)

Isus nu a acționat de unul singur, ci Și-a ales, încă din primele zile ale lucrării Sale, câțiva oameni care să fie lângă El când propovăduia Evanghelia, când învăța mulțimile și le slujea. De cele mai multe ori, evangheliile prezintă viața, moartea și învierea Sa în raport cu ucenicii, cu oamenii care I-au fost cel mai aproape.

Ucenicii au fost prinși și ei în marea luptă care s-a dat în jurul Lui până la cruce, când Isus a strigat: „S-a isprăvit” Satana n-a izbutit nicidecum să-L determine pe Isus să păcătuiască. Dar pe urmașii Lui i-a prins în capcană mult mai ușor. Defectele de caracter au constituit tot atâtea căi de acces la sufletul lor, pe care dușmanul nu a întârziat să le exploateze.

Mândria, îndoiala, îndărătnicia, importanța de sine exagerată și meschinăria au fost pentru Satana invitații la ispitire. Problema ucenicilor ar fi fost pe jumătate rezolvată dacă ei nu s-ar fi cramponat de modul în care considerau că ar fi trebuit să se deruleze evenimentele și dacă n-ar fi ignorat ce le spusese Isus că avea să se întâmple.

Aveau nevoie să învețe câteva lecții grele. Bine ar fi să învățăm și noi din experiența lor și să ne însușim aceste lecții!

## Duminică, 14 februarie - Chemarea lui Petru

Când ne gândim la mizele extraordinare ale mării lupte, ne mirăm că Isus a decis să-și ia drept ajutoare niște oameni cu atâtea defecte de caracter. Pe de altă parte, ne dăm seama că nici n-ar fi avut de unde să aleagă oameni desăvârșiți, pentru că tali oamenii sunt ființe căzute în păcat.

Într-o zi, pe când trecea pe țărmul nordic al Mării Galileei, înconjurat de o mulțime de oameni, Isus a văzut două corăbii și pe proprietarii acestora spălându-și plasele de pescuit după o noapte de eșec. Pescarii Îl știau de la sinagogă, unde îi uimise pe toți cu vorbele Lui (Luca 4:31,32), dar și cu minunea vindecării unui om posedat de demoni (vers. 33-36). De asemenea, Îl știau de la Petru de acasă, unde o vindecase pe soacra acestuia (vers. 38,39) și pe mulți alți bolnavi (vers. 40,41).

De aceea Îl urma atâta lume pe țărmul mării. Atunci, Isus S-a urcat în corabia lui Petru, I-a rugat s-o îndepărteze puțin de la țărm, ca să-L vadă toată lumea, și apoi le-a vorbit oamenilor (Luca 5:3). La sfârșit, i-a îndemnat pe Petru și pe ceilalți să-și arunce la adânc plasele de pescuit de-abia curățate. Petru n-a crezut că vor putea prinde ceva, dar, din respect pentru Isus, a aruncat năvodul.

### **1. Citește Luca 5:6-8. Ce ne spun reacția lui Petru despre caracterul lui și despre motivul pentru care a fost ales de Isus ca ucenic?**

Reacția lui este admirabilă. Este asemănătoare cu reacția pe care a avut-o Iacov când s-a luptat cu îngerul (Geneza 32:24-30) - exprimă aceeași conștientizare a prezentei divine și același simțământ copleșitor că era nedemn de ea. Când a înțeles că Domnul Însuși era acolo, Petru și-a dat seama cât de păcătos era el. Mărturisirea lui contrastează în mod izbitor cu reacția unora dintre conducătorii religioși, care au afirmat că Isus era „un păcătos” (Ioan 9:24).

*Luca 5:11 spune că Petru și prietenii lui „au lăsat totul și au mers după El”. Când plasele gemeau de pește, ei au părăsit totul și L-au urmat pe Isus! Ce înseamnă aceasta pentru noi astăzi? Ai fi dispus să faci același lucru, în condiții asemănătoare? De ce.?*

## Luni, 15 februarie - „Cu El”

Isus i-a chemat la El pe primii ucenici pe țărmul Mării Galileei după ce le-a arătat că avea putere asupra răului. A scos demoni (Luca 4:34-36), a vindecat bolnavi (vers. 38-41), a strâns peștii într-un anumit loc (Luca 5:4-6). Mai mult, a scos la iveală păcatul și l-a asigurat pe Petru că nu avea motive să-i fie frică (vers. 10).

Mai târziu, S-a rugat o noapte întreagă (Luca 6:12), i-a adunat pe toți ucenicii și a ales dintre ei pe cei doisprezece, numindu-i „apostoli” (vers. 13 - în greacă, *apostolos* înseamnă „trimis”). Și-a luat apoi timp să le dea îndrumări cu privire la ce aveau de făcut (Luca 9:1-5), îndrumări pe care le-a repetat mai târziu, în mare parte, pentru cei șaptezeci (Luca 10:1-16) și i-a trimis să lucreze.

### **2. Cu ce scop i-a rânduit Isus pe ucenici, în afară de acela de a-i trimite să propovăduiască? Ce lecție importantă găsim pentru noi? Marcu 3:14**

De câte ori nu se întâmplă ca ucenicii de astăzi să fie mai dornici să plece în lucrare pentru Isus decât să stea cu El! Realitatea este că, dacă plecăm să împlinim trimiterea Evangheliei după planurile noastre, Îl ignorăm pe Mântuitorul lumii și încercăm să ne așezăm în locul Său. Ajungem atunci să suferim de „sindromul mesianic”, să credem că numai noi putem salva lumea și să uităm că Isus este unicul Salvator.

Nu am exagera deloc dacă am afirma că o mare parte a istoriei creștine poartă amprenta celor care au invocat Numele lui Isus, dar nu au stat cu El, nu L-au cunoscut și nu au fost schimbați de El. Nici lumea, nici biserica noastră nu are nevoie de oameni care să alerge înapoi și încolo în Numele lui Isus fără să fi petrecut mai întâi timp „cu El”. În marea luptă, Satana s-a folosit de oameni care doar pretind că sunt ai lui Hristos pentru a aduce ocară asupra Numelui Său. De aceea, înainte de a-i trimite în lucrare, Isus Și-a dorit ca ucenicii să stea cu El ca să învețe de la El.

*Ce înseamnă pentru noi astăzi să stăm „cu El”, în condițiile în care El nu este prezent fizic printre noi? Cum putem, în mod concret, „să stăm cu El”?*

## Marți, 16 februarie - Stăpânirea lui Isus asupra naturii

### 3. Ce elemente din următoarele relatări sugerează realitatea mării lupte? Matei 8:23-27; Marcu 4:35-41; Luca 8:22-25.

Noi nu știm în ce măsură poate influența Satana natura, dar știm din Scriptură că el o poate influența. Un exemplu în acest sens îl găsim în istoria lui Iov (Iov 1:18,19). Și Ellen G. White spune că „Satana caută chiar în acest moment să pecetluiască soarta cât mai multor oameni posibil prin dezastre pe mare și pe uscat” - *In Heavenly Places*, p. 348. Calamitățile naturale care lovesc lumea noastră sunt fără îndoială o dovadă a faptului că marea luptă este reală.

În relatarea din aceste pasaje se arată că, într-o seară, după o zi întreagă de activitate, Isus le-a cerut ucenicilor să treacă pe celălalt țărm, care era mai puțin locuit. În timp ce traversau lacul, s-a stârnit brusc o furtună aprigă și valurile amenințau să scufunde corabia (Marcu 4:37). Isus, epuizat, dormea undeva, la cârmă, pe un căpătâi, aparent impasibil la ce se petrecea în jur. Probabil că ucenicii L-au văzut că doarme abia după ce se luptaseră o vreme cu furtuna.

La strigătul lor de ajutor, Isus nu a spus nimic. Nu le-a ținut o predică în care să le explice în ce dificultate se aflau sau să le sugereze câteva metode prin care să scape din acea situație. S-a ridicat în picioare, a ridicat mâna și le-a poruncit vântului și valurilor să tacă și să se liniștească, de parcă ar fi vorbit cu niște copii obraznici.

Ucenicii au fost atunci copleșiți de uimire și de admirație: „I-a apucat o mare frică și ziceau unii către alții: «Cine este Acesta de Îl ascultă chiar și vântul, și marea?»», (Marcu 4:41).

Dintre multele lecții pe care le putem învăța de aici, le subliniem pe cea a puterii extraordinare a lui Isus și pe cea a încrederii pe care ar trebui s-o avem în El, indiferent de situație.

*Deși Domnul are putere deplină asupra tuturor lucrurilor și ființelor pe care le-a creat, care este acel aspect al existenței noastre - direct implicat în marea luptă - asupra căruia El nu intervine?*

## Miercuri, 17 februarie - Cine este cel mai mare?

**4. Citește Marcu 9:33-37. Ce lecție le-a dat Isus aici ucenicilor și care este mesajul pentru oricine pretinde că Îl urmează pe Isus? Vezi și Matei 18:3-5.**

Disputa ucenicilor a pornit de la modul în care vedeau ei viitorul. Ei se gândeau că Isus avea să elibereze Israelul de romani, că avea să reinstaureze împărăția lui David și că avea să fie noul ei împărat, readucând gloria de pe vremea împăratului Solomon. În aceste condiții, au presupus că, din moment ce făceau parte din cercul apropiaților Săi, aveau să fie numiți în funcții importante în noua împărăție. Dar privirile lor se îndreptau acum mai sus, spre poziția cea mai înaltă din împărăție, un imbold clar de la Lucifer (vezi Isaia 14:14.)

**5. Cum a răspuns Isus la cererea mamei lui Iacov și Ioan? Ce idee a dorit El să transmită în primul rând? Matei 20:20-28**

Probabil că cel mai descurajator lucru este contextul în care apare această cerere. Erau cu toții în drum spre Ierusalim, unde Isus avea să fie răstignit. El tocmai le explicase că avea să fie trădat, condamnat la moarte, batjocorit, biciuit și răstignit, dar că avea să învie a treia zi (Matei 20:18,19). După ce a terminat de spus aceste lucruri, ei au revenit la discuția despre locurile de frunte. Parcă nu ar fi auzit nimic. Era clar că nu ascultaseră ce spusese Domnul lor! Preocupați de propriile ambiții mărunte, nu au înțeles ce se petrecea cu adevărat lângă ei. Au rămas cantonați în ideile lor greșite despre o împărăție pământească ce nu avea să vină niciodată și n-au luat aminte la cuvintele Domnului Isus despre Împărăția veșnică pe care le-o oferea prin moartea Sa apropiată.

*Imaginează-ți că ai fi fost în locul ucenicilor! Ai fi fost mai receptiv la cuvintele lui Isus? Explică de ce! Cât de atent ești când îți vorbește El?*

## Joi, 18 februarie - Întâlnirea cu Cuvântul

Era duminică dimineața. Trecuseră trei zile de la moartea lui Isus. Urmașii Lui erau încă sub impresia șocului suferit. Ei se așteptaseră ca El să-i zdrobească pe romani, nu ca romanii să-L zdrobească pe El!

Mulți ucenici se aflau acum împreună cu apostolii. Câteva femei plecaseră deja la mormântul lui Isus. Luca le amintește pe trei dintre ele, încă mai erau și altele care veniseră cu Isus din Galileea (Luca 23:55; 24:1,10). Când s-au întors, ele le-au povestit „celor unsprezece și tuturor celorlalți” că mormântul era gol și că li s-au arătat doi bărbați îmbrăcați în haine strălucitoare (Luca 24:9).

Luca notează că, în după-amiaza aceea, doi ucenici au plecat acasă în Emaus, un sat aflat la o distanță de două-trei ore de mers pe jos de Ierusalim (vers. 13). Pe drum li s-a alăturat un Străin, dar ei, fiind probabil absorbiți de discuția despre evenimentele recente, nu l-au observat. Și poate că nici nu l-ar fi remarcat dacă El nu i-ar fi întrerupt și nu i-ar fi întrebat despre ce vorbeau (vers. 17).

Unul dintre ei, pe nume Cleopa, contrariat de o asemenea întrebare, a dorit să afle cum de El nu știa ce se petrecuse zilele acelea la Ierusalim.

### **6. Citește Luca 24:19-35. Ce remarci ale acestor ucenici trădează lipsa lor de înțelegere și cum a procedat Isus pentru a le explica adevărul?**

Observă că Isus pune accentul principal pe Scripturi. El a recurs la Scriptură în lupta Sa din pustie cu Satana, iar aici apelează tot la ea pentru a alunga bezna din mintea celor doi ucenici. Și numai după ce îi consolidează pe învățăturile biblice despre El și misiunea Sa, le oferă câteva experiențe memorabile pentru a susține aceste învățături: mai întâi li S-a descoperit, dovedind că într-adevăr înviase din morți, apoi „S-a făcut nevăzut dinaintea lor” (vers. 31). Fără îndoială că, în urma acestui studiu biblic atât de clar despre moartea Sa ispășitoare și în urma acestor experiențe, cei doi au avut suficiente motive să creadă.

*Și în acest caz, ca în atâtea alte situații consemnate în evanghelii, Isus a fundamentat pe cuvântul Scripturii cele întâmplante. Cum ne putem fundamenta și noi vorbele și faptele așa cum a făcut Domnul Isus?*

## Vineri, 19 februarie - Un gând de încheiere

În viața Sa pe pământ, Domnul Isus a scos demoni, le-a dat speranță celor deznădăjduți, i-a învățat pe oameni cum să manifeste dragostea divină agape, l-a vindecat pe sclavul unui centurion, l-a înviat pe fiul unei văduve, a liniștit furtuna, i-a eliberat pe oameni de sub stăpânirea demonilor, a vindecat o femeie care avea o sângerare veche de doisprezece ani, a înviat-o pe fiica lui Iair și l-a înviat pe Lazăr la patru zile după ce murise. El a făcut multe lucruri de acest fel, dar oamenii tot se mai luptau cu îndoiala. „Până și ucenicii lui Hristos învățau și pricepeau greu. Deși Îl iubeau și Îi admirau caracterul, credința lor că El era Fiul lui Dumnezeu era șovăielnică. Referirile lor frecvente la tradițiile strămoșilor și interpretările greșite pe care le dădeau cuvintelor Sale arată cât de greu le era să scape de superstiție.” - Ellen G. White, *Manuscript Releases*, vol. 18, p. 116

Credința este un dar de la Dumnezeu pe care oamenii îl pot primi sau îl pot refuza. Aceasta pentru că Satana este real și depune eforturi ca să ne determine să ne îndoim și să nu credem. El știe că mântuirea este prin credința în Hristos și face tot ce-i stă în putere pentru a ne abate de la această credință. Din fericire - și să nu uităm nicicând acest lucru - Isus este infinit mai puternic decât Diavolul și, dacă ne prindem de El, cel rău nu ne poate înfrânge.

### BIBLIA ȘI CARTEA ANULUI – STUDIU LA RÂND

*Biblia:* Iosua 22 - Judecătorii 4

1. Ce au făcut Fineas și căpeteniile la întoarcerea din țara Galaadului?
2. Ce a hotărât Iosua în dreptul lui și al casei sale?
3. Ce-i lipsea generației care a urmat după generația lui Iosua?
4. Ce i-a spus Debora lui Barac, când acesta a refuzat să meargă la luptă fără ea?

*Viața lui Iisus*, capitolul 60

5. Ce dă Dumnezeu fiecărui suflet?